

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

WITTSBERG - BORNH. - ST. LOUIS

No. 3.

Marts 1877

3. Marg.

Nædselsdagene i Altona.

[Efter "Abendschule".]

(Slutning fra for. No.)

Der indtraf nemlig Noget, som forstyrede Fornøielsen og Glæden for Raadsherre Hofsleben og hans Venner. Svenskerne laa dengang i Krig med Russerne, og Byen Altona havde taget Parti med Rusland. Det Rygte udbredte sig nu, at den svenske General Steenbock nærmede sig med en stor Hær for at beleire og alvorligt straffe Byen. Og desværre lød ikke Rygtet dengang; thi saa Dage efter gif det virkelig i Opfyldelse. Svenskerne omringede Byen, beleirede den og truede Indvaanerne fra alle Kanter. Byraadet med Borgereskabet forsøgte vistnok et Par Dage at gjøre Modstand; men de bleve snart nødte til at overgive sig; thi Fienden var dem for overlegen. De Vilkaar, paa hvilke de maatte overgive sig, vare over al Maade og Beskrivelse grusomme. Indvaanerne skulde saa beholde Livet; men det var ogsaa omtrentlig Alt; thi Steenbock erklærede,

at han havde faaet streng Befaling til at lægge Byen i Grus og Aske. Efterretningen herom gjorde naturligvis Strækten og Forfærdelsen endnu større. I Husene og paa Gaderne var der ikke Andet at høre end Klynken og Jamren af Kvinder og Børn. I Særdeleshed fortvivlede de Rige, hvis Formue næsten udelukkende bestod i Huse og faste Eiendomme, og til dem hørte ogsaa Raadsherre Hofsleben. Han tilbød den svenske General en meget stor Pengesum, hvis han vilde skaane Altona. Men det var til ingen Nytte.

Kuns ét Middel havde man endnu ikke forsøgt, nemlig at tale til Feltherrens Hjerte og Samvittighed. Hvem der var bedst skikket til at paatage sig dette Forsøg, derom var der over hele Byen blot én Mening. Hele Byraadet begav sig derfor i høitideligt Optog hen til Pastor Sasses Bopæl og bad ham ydmygt

om at gaa i Bønnen for Byen. Selv Raadsherre Hofleben nedlod sig i sin Angest til at bestorme den saa forhadte Mand med sine Bønner og forsikrede, at han nu følte oprigtig Anger over sin ugudelige Afsærd. Borgermesteren tilføiede: "Vi haabe, at Deres Høitærværdighed vil glemme, hvor høist urigtigt vi have baaret os ad imod Dem. Vi beskjende det nu oprigtigt; og De vil vist ikke lade alle Byens Indvaanere undgælde for, hvad vi have feilet og forsyndet os ved hin Leilighed."

"Maatte Gud bevare mig derfra," saldt Pastor Sasse ind, han kunde neppe holde sig for at græde. "Hvad Enferne og de Forældreløse angaar, da kan jeg med Josef sige: I tænkte Dndt imod mig, Gud tænkte at vende det til det Gode, for at gjøre det, som sees paa denne Dag, at holde meget Folk ved Live. Thi hvorledes det end gaar med Byen, — Enferne og de Forældreløse ere i Sikkerhed, for dem har Gud naadelig sørget. Men jeg frygter for, at Gud nu vil lade Byen føle sin Tugtes Ris, thi I have syndet svare imod ham. I have antastet hans Benner og gjort dem Dndt, som elste ham. Og om Gud nu tager Hus og Hjem fra Eder, da maa I beskjende, at det gaar Eder efter Fortjeneste, og at han ikke uden stor Marsag sender sliq Plage over Eder. Dog, jeg er færdig til at gaa og tale med Tjenden; thi mit Hjerte er nærved at brikte, naar jeg tænker paa Eder. Men fatter ikke for tidlig Haab. Jeg er kun Støv og Aske; desuden siges der jo ogsaa om den svenske General, at han skal være en streng og ubønhørlig Mand. I kunne imidlertid intet Bedre gjøre, medens jeg taler med ham, end at kaste Eder paa Eders Knae for Gud med Bøn om, at han vil bøle og mildne Mandens Hjerte."

Saaledes talte den elstelige Præst. Dernæst begav han sig ad Byens Port ind i den fiendtlige Leir, hvor han strax

blev ført frem for den svenske General, hvem han saaledes tiltalte: "Maatte Eders Excellentse ikke tage Ilde op, at en ringe Jesu Kristi Tjener gaar i Bønnen for den ulykkelige By Altona." Generalen reiste sig, tog sin Hat af og bøiede sig for Evangeliet's Tjener. Han kjendte nemlig Pastor Sasse allerede af Dmtale og blev meget glad ved at se ham og kunne saa tale med ham. I en blid Tone svarede han derpaa: "En Jesu Kristi Tjener som De skal altid være velkommen under mit Telt. Jeg vilde prise mig lykkelig ved at kunne saa beholde Dem hos mig bestandig som min Gæst. Men denne troløse By vil og maa jeg straffe, fordi den har sveget sin retmæssige Herre og gjort fælles Sag med Fienden. En By, der er istand til at begaa sliq Forræderi, maa i Bund og Grund ødelægges."

"Jeg bønfaller Eders Naade indtrængende og af Hjertet om ikke at lade de stakkels Borgere undgælde for, hvad Dvrigheden har forbrudt. De er en altfor ædelttænkende Mand til, at De skulde ville straffe de Ustyldige med de Skuldige."

"Men Forræderiet," tog Generalen igjen tilorde, "er jo skeet med hele Borgerskabets Samtykke. Derfor maa Alle straffes. Jeg vil skaane Indvaanernes Liv, men jeg flytter mig ikke et Skridt herfra, førend Altona ligger i Grus og Aske."

Pastor Sasse forsøgte Alt, hvad der stod i hans Magt, men, hvad han sagde, saa prellede det af ligesom paa en Klippe. Endelig saldt han paa sine Knae for den hjerteløse Mand og raabte: "For Jesu Bunders Skyld bønfaller jeg Eders Excellentse om at skaane Byen."

"En Russer har aldrig skaanet en Svenske for Jesu Bunders Skyld," indvendte Generalen alvorlig.

"Nu vel," svarede Pastor Sasse, "saa bevise nu Eders Naade, at De er

en Kristen og ikke vil gjengælde Dndt med Dndt, men tilgibe Deres Ræste, ligesom Frelseren har tilgivet Dem."

"Jeg kan ikke sfaane Byen," raabte Generalen, "en Høieres Befaling tvinger mig til at ødelægge den."

"Det er altsaa ene og alene af Lydighed imod Deres Konge, at De vil ødelægge Byen," spurgte Pastor Sasse, idet han reiste sig op.

"Ja ene og alene paa Grund deraf," svarede Generalen, — dog nølende.

"I saa Fald modtage De Herrens Velsignelse for Deres Lydighed," raabte Herrens Tjener. Han udbredte sine Hænder over Generalen og lyste med bevæget Stemme Velsignelsen over ham: "Herren velsigne dig og bevare dig; Herren lade lyse sit Ansigt over dig og være dig naadig; Herren løfte sit Nafsyn paa dig og give dig Fred!"

Med disse Ord gik han stille og sorgmodig væk. Generalen blev et Dieblif staaende forfærdet og forlegen. Det var, ligesom om de Ord, han nys havde hørt, brændte i Hjertet og Samvittigheden. Men den onde Mand fik igjen Herredømme over ham. Han gav Befaling til at sætte Ild paa Byen, og saa skede. Overalt brøde snart de vilde, rasende Flammer frem. Et Ildhav bølgede fra Hus til Hus, fra Gade til Gade. Ingen turde løfte en Haand for her eller der at standse Ildens Fremgang. Under Jamren og Klynken flygtede de stakkels Borgere ud af sin Fædreneby, efterladende alt sit Gods som Rov for Flammerne. Det tog hele to Dage at efterkomme Generalens Befaling i hele dens Udstrækning. Dette var den 8de og 9de Januar 1713. Altona sank i Grus og Aske. Af den for kort Tid siden saa blomstrende og mægtige By var der nu intet Andet tilbage end rygende Ruiner.

Pastor Sasse havde fundet et sikkert Tilflugtssted hos Enkerne og de Forældreløse ude i sin lille Koloni Kristiana.

Didhen, til dette Fredens Sted, naaede ikke Krigens Rædsler. Saamange af de Flygtende, som der var Plads for, fik her en venlig Modtagelse. Svenskerne trak sig igjen bort fra Altona, efter saaledes at have straffet Byens Indvånere. Tusinder af Ulykkelige befandt sig nu i stor Nød og Glendighed, hvoriblandt ogsaa Raadsherre Hofleben. Han var nu bleven ligesaa fattig som Nogen og erfarede paa sig selv Sandheden af de Ord: "Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneſte saar, det skal han og høste. Thi hvo, som saar i sit Kjød, skal høste Fortvænkelse af Kjødet."

40 Aar derefter hensov Pastor Sasse i Troen paa Frelseren, der visstliden i Raade har antaget sig den fromme og tro Tjener. Om trent samtidigt døde ogsaa General Steenbock; men han fik ingen blid Død. Guds Velsignelse var fra den Dag af, at han havde lagt Byen Altona i Grus og Aske, kjendeligt vegen fra ham. Han tabte alle Slag, som han siden leverede, og blev endelig ogsaa tagen tilfange. I Fængslet henfaldt han i et Slags Tungstind, som tilslut endte med Døden. "Kan De da ikke omfatte og trøste Dem ved Jesu Kristi Kors," spurgte Fængselspræsten ham. "Nei, jeg kan ikke," fremstammede den Døende. "Tusinders Forbandelser, som jeg har styrtet i Jammer og Glendighed, martre min Sjæl; men Intet hviler saa tungt paa mig, som Pastor Sasses Velsignelse. Jeg havde kunnet sfaane Altona, dersom jeg blot havde villet. Derfor dør jeg som en Meneder, forbandet og fordomt ved en Velsignelse."

Saaledes døde Raadsherre Hofleben i Fattigdom, men General Steenbock i Fængsel og i Fortvivlelse. Der staar skrevet (Ps. 1.): "Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ei heller staar paa Synderes Bei, ei heller sidder i Spotterens Sæde; men hvis

Lyst er til Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat. Thi han skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder, og Alt, hvad han gjør, skal han faa Lykke til. Saaledes ere de Ugudelige ikke;

men de ere ligesom Aonen, den Veitret bortdriver. Derfor skulle de Ugudelige ikke bestaa i Dommen, ei heller Syndere i de Retfærdiges Menighed. Thi Herren skender de Retfærdiges Bei, men de Ugudeliges Bei skal forgaa."

Jakobs Kamp.

"Dg Jakob blev tilbage for sig selv alene, og der brodes en Mand med ham, indtil det dagedes. Dg der han saa, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han ved hans Hoftestaal, og Jakobs Hoftestaal gik af Led, idet han brodes med ham. Dg han sagde: Lad mig gaa; thi det dages! Dg han sagde: Jeg vil ikke lade dig gaa, uden du faar velsignet mig. Dg han sagde til ham: Hvad er dit Navn? Dg han sagde: Jakob. Dg han sagde: Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes (alene) Jakob, men Israel; thi du har holdt dig fyrstelig med Gud og med Mennesker og sik Dverhaand. Dg Jakob spurgte og sagde: Kjære, kundgør mig dit Navn! Dg han sagde: Hvi spørger du om mit Navn? Dg han velsignede ham der. Dg Jakob kaldte Stedets Navn Bnuel; thi (han sagde:) Jeg har seet Gud Ansigt til Ansigt, og min Sjæl er frelst." (1 Mos. 32, 24—30).

Om denne Jakobs Kamp med Gud selv, med vor Herre Jesus Kristus, der

som "Herrens Engel" aabenbarede sig i det gamle Testaments Tider, siger Profeten Hoseas: "Han holdt sig fyrstelig med Gud i sin Kraft. Ja, han holdt sig fyrstelig med en Engel og overvandt, han græd og bad ham om Naade" (Hos. 12, 4. 5). Dg med Jakob skulle vi synge:

Jeg slipper Jesum ei,
I Jesu vil jeg blive,
Han i Begyndelsen
Mig Livet vilde give;
Det Liv, som han mig gav,
Af ham sit Dphold faar,
Naar Verden falder om
Dg ganske undergaar.

Jeg slipper Jesum ei,
Med Jesu vil jeg kæmpe
Mod Verden, Djævelen,
Ja Døden vil jeg dæmpe;
Naar de bestorme mig,
Min Jesus staar mig bi,
For mig han kæmper selv,
Fra dem gjør han mig fri.

Snefald.

Det er en vinterlig Sneveirsdag
 Med Taushed og Søndagsluft.
 Hvor tætte falde de hvide Flag
 Igjennem den stille Luft!

Det høres ei, naar de Jorden naa,
 De synke, en efter en,
 Men uformærket de brede derpaa
 En Dug saa blød og saa ren.

Derunder lægges den frosne Jord
 Og faar sin Varme igjen;
 Derunder Baaren i Løndom gror,
 Til Solen fremkalder den.

Fald sagtellig da, J' Gvilens Bud,
 Og dæk den Mark, som er bar,
 Og fyld de knudrede Furer ud,
 Som Høstfulden deri skar!

Fald sagte som et dyssende Sprog
 Paa Lundens blottede Kvist,
 Paa Søens sukkede Dienlaag,
 Paa Høien, der sørger hist; —

Det er en nylig tilkafstet Grav,
 Hvor Menneffets Kjærlighed
 Det Bedste, den esed, til Jorden gav;
 Fald sagte derover med Fred!

Thi her under Sneens og Jordens Lag
 Slumrer en dobbelt Vaar:
 Som Høiens Grønsvær spirer en Dag,
 Saa dens Døde til Liv opstaar.
 (N. Munch.)

Gjemt er ikke glemt.

Der laa en gammel Gaard med mud-
 drede Grave og Vindebro; den var mere
 oppe end nede; ikke alle Gæster, som
 komme, er gode. Under Tagstjægget vare
 Huller til at skyde ud af og til at helde
 togende Vand, ja smeltet Bly ned over
 Fienden, kom han for nær paa. Inden-
 for var høit til Bjælkeloftet, og det var
 godt for den megen Røg, der kom fra
 Kaminkben, hvor de store, vaade Bræn-
 defnuder laa. Der hang paa Væggen
 Billeder af harnisfflædte Mænd og stolte
 Fruer i svære Klæder; den Strunkeste af
 dem Alle gif levende om herinde, hun
 kaldtes *Mette Mogens*; hun var
 Gaardens Frue.

Bed Aftentid kom der Røvere; de sloge
 tre af hendes Folk ihjel, Rænkehunden
 med, og saa bandt de Fru Mette i
 Hundelænke ved Hundehuset, og satte sig
 selv op i Salen og drak Binen fra hen-
 des Kjælder og alt det gode M.

Fru Mette stod i Hundelænke; hun
 kunde ikke engang gaa.

Da kom Røverens Dreng; han listede
 sig saa stille, det maatte ikke mærkes, for
 ellers havde de slaaet ham ihjel.

"Fru Mette Mogens!" sagde Dren-
 gen; "kan Du huske, da min Fader red
 paa Træhesten i din Husbonnds Tid; da

had du for ham, men det hjalp ikke; han
 skulde sidde sig til Krøbling; men Du li-
 stede Dig ned, som jeg nu lister mig;
 selv lagde Du en lille Sten under hver
 af hans Fodder, at han kunde finde
 Hvile. Ingen saa det, eller de lode,
 som de ikke saa det, Du var den unge,
 naadige Frue. Det har min Fader for-
 talt, og det har jeg gjemt, men ikke
 glemt! nu løser jeg Dig, Fru Mette
 Mogens!"

Og saa roge de Heste paa Stalden og
 rede i Regn og i Blæst og fik Venne-
 hjælp.

"Det var vel betalt for den Smule
 Gjerning mod den Gamle!" sagde
 Mette Mogens.

"Gjemt er ikke glemt!" sagde Dren-
 gen.

Røverne bleve hængte.

Der laa en gammel Gaard, den lig-
 ger der endnu; det var ikke Fru Mette
 Mogens's; den tilhører en anden høj-
 adelig Slægt.

Det er i vor Tid. Solen stinner paa
 Taarnets forgyldte Spir, smaa Skovvær
 ligge som Blomsterkroaste paa Bandet, og
 rundt om dem svømme de vilde Svaner.
 I Haven gro Roser; Gaardens Frue
 er selv det fineste Rosenblad, det stinner i
 Glæde, god Gjernings Glæde, ikke ude i
 den vide Verden, men inde i Hjerterne,
 der er det gjemt, men ikke glemt.

Nu gaar hun fra Gaarden hen til det
 lille Udflytterhus paa Marken. Der-
 inde bor en stakkels værkbrudne Pige;
 Binduet i den lille Stue vender mod
 Nord; Solen kommer der ikke; hun har
 kun at se hen over et Stykke Mark, som
 lukkes ved den høje Grøft. Men i Dag
 er der Solskin, Vorherres varme, delilige
 Sol er derinde; den kommer fra Syd
 gennem det nye Bindu, hvor før kun
 var Mur.

Den Værkbrudne sidder i det varme
 Solskin, ser Skov og Strand, Verden er

bleven saa stor og saa deilig, og det ved et eneste Ord af Gaardens venlige Frue.

"Det Ord var saa let, den Gjerning saa lille!" siger hun; "Glæden, jeg fik, var uendelig stor og velsignet!"

Og derfor over hun saa mangen god Gjerning, tænker paa dem Alle i de fatige Huse og i de rige Huse, hvor der ogsaa er Bedrøvede. Det er ffkult og glemt, men det er ikke glemt af Vorherre. (H. C. Andersen.)

De hellige Engles Varetægt.

N. Dornfeld, en tydsk lutherisk Lærer, fortæller følgende Begivenhed, som han selv har oplevet:

"I en liden By i Niagara Co., N. Y., lagte for næsten 10 Aar siden flere Drengene ved en Sagmølle, som staar tæt ved en Bæk. En liden Dreng paa omtrent 4 Aar, sad paa en af de store Stokke, der vare bragte til Møllen for at sages, og som laa paa en Bakke ved Bækfens Bred. De større Drengene arbejdede med Stænger og tykke Kjepper rundt den store Stok, paa hvilken den Lille sad med Ryggen vendt mod Bækfens. Hvad sker? Den tykke Eggestok, 2 Fod i Gjennemsnit og 16 Fod lang, kommer i Bevægelse og ruller ned ad Bakken med Barnet og over det ud i Vandet. En af de større Drengene tager den Lille op og bærer ham hjem til Forældrene. I kunne tænke Eder Forældrenes Skrak, der troede, at alle Barnets Lemmer maatte være knuste. Men Lægens Undersøgelse viste, at Barnet kun havde faaet nogle lette Skrammer, og at intet Lem var bruffet. Da Barnets Fæder saa efter paa Stedet og paa Stokken, fandt han, at denne tæt ved den ene Ende havde en stor Kvist, som, da den berørte Jorden løstede Stokken netop høit nok op just paa det Sted, hvor Barnet laa under den, til at bevare det fra at sønderknuses og lide større Skade."

Saaledes sender den gode og trofaste Gud Eder, kjære Børn, saa ofte sine hellige Engle til at bære Eder paa Hænderne, til at forsvare Eder imod al Fare og afvende og forhindre alt Ondt, ogsaa da, naar Redning for menneskelige Dine synes umulig. Vogter Eder da for ved Synder at forlorne Gud og bedrøve hans hellige Engle, saa de maa vige fra Eder!

Den irske Dreng.

En katholisk Præst i Irland mødte en Dag en liden Dreng, der kom gaaende fra Skolen henover Marken med en Bibel i Haanden. "Gaar du i den Skole?" spurgte han ham, idet han pegte paa det protestantiske Skolehus. "Ja," svarede Drengen. "Jeg tænkte saa," sagde Præsten, "paa Grund af den Bog, som du har i Haanden. Det er en slet Bog; giv mig den!"

Men Drengen svarede: "Bogen er Guds Ord og lærer os Veien at komme til Himlen, naar vi dø."

"Kom med mig hjem!" sagde da Præsten, og Drengen fulgte ham ogsaa.

Da nu Præsten kom til sit Studer-kammer, tog han den stakkels Drengs Bibel og kastede den i Ilden. Derpaa sagde han til Drengen: "Du skal aldrig mere læse den Bog, og mærk dig, jeg vil ikke taale, at du igjen gaar i den Skole."

Bibelen blev snart fortæret af Flammerne. Drengen saa først meget bedrøvet ud. Men da Præsten blev stedse mere og mere vred, begyndte han at smile.

"Hvorfor smiler du?" spurgte Præsten ham.

"Jeg kan ikke hjælpe for det," svarede Drengen.

"Jeg befaler dig at sige mig, hvorfor du smiler."

"Jeg maatte smile," sagde Drengen;
"Ih! jeg tænkte netop derpaa, at Deres
Høierværdighed dog ikke kunde opbrænde
de ti Kapitler, som jeg har lært udenad."

Kjære Børn! have I ogsaa lært mange
herlige Sprog af den hellige Skrift, som
Ingen kan tage frå Eder?

Ved en ung Viges Vaare.

Alt over Land og Stad saa vide
Vintren sit Dække breder ud.
Dmt hvibsker den til dem, som lide:
"Snart Herren hente vil sin Brud!"
Hjstoppe er vort rette Hjem,
Lyksalig Hver, som snart naar frem!

For blide Vaar maa Sneen vige,
Da høres atter Fuglens Sang.
Saa er det og i Naadens Rige:
Det vaares efter Vintren lang.
Hjstoppe er vort rette Hjem,
Lyksalig Hver, som snart naar frem!

Saa vil ei mer vi bittert græde,
Dm Børnet tidlig Hjemlov faar,
Men heller Herren ydmvgt bede
Dm Gjensyn i det Frydens Aar.
Hjstoppe er vort rette Hjem,
Lyksalig Hver, som snart naar frem!
C. M. H.

I en Ynglings Stamveg.

At komme langt i Verden frem
Er ei Livets største Lykke,
Men at naa det skjonne Hjem,
Hvor Kronen skal os smykke.

Saa bliv en Kristi Stridsmand kjæk,
Aldrig svige du din Fane!
Døden mister da sin Skræk,
Dg signet blir din Bane.

C. M. H.

Den, som Verden sig udvælger,
Saa at han sin Herre sælger,

Han af Begge bli'r forladt
I den mørke Dødens Nat.
(Tauler.)

Bibelske Spørgsmaal.

1. Hvor staar den Spaadom, at Kristus skulde sælges for 30 Sølvpenge?
2. I hvilken Salme er det forud forkyndt, at man skulde dele Kristi Klæder iblandt sig og kaste Lod om hans Skjortel?
3. Hvilken Profet skildrer os tydeligst Nytten af Kristi Lidelse?

Gaade.

Det Første:

Et Instrument, som blæses let
Dg lyder over Dal og Fjelde.

Det Andet:

En Haandværksmand kun slet og ret,
Dm ham er ikke Stort at melde.

Det Hele:

En hæslig Fyr, tro ei hans Bud,
For ham du varlig Døren lukke.
Dg kommer han, saa jag ham ud,
Han let kan bringe Sorg og Sukke.

Løsløsing paa Gaarden i No 2.

1) Skole; 2) Sko; 3) Dse; 4) se.

Børneblad,

3 die Aargang, 1877.

udkommer 1 Gang om Maaned i den første
Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35
Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der
selv holde Navneliste og sørge for Bladets
Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden
Paaskrivning af de enkelte Abonnementers
Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Exp. efter 30 Cts. pr. Exp.

— " " 10—49 " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalinger erlægges forskudsvis.
Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr.
Exemplar.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsen-
des til

Rev. J. B. Frich
Dr. 151, La Crosse, Wis.